

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: KILDEN.

Citation: Kaalund, H. V.: "KILDEN.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 213. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid76719/facsimile.pdf> (tilgået 23. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

HANEKYLLINGERNE.

Første Hanekylling:

Min Kam er meget større end din.

Anden:

Men sér Du, hvor jeg kan rejse min?

Første:

Ja vist, Du maa nok med Rette prale,

Du har jo neppe et Dun til en Hale!

Anden:

Hvad, lumpne Tingest, vil Du vanære mig!

Jeg maa nok se, om jeg kan kurcere Dig.

Saa fore de løs, hop, hop, hop, hop.

Men Hønen skrukkede: Børn, hold op!

Hvis ej, jeg Jer putter i Æggeskallen.

Ja vist, galed Hønen højt paa Stalden;

Kykkeliky! gav begge de Smaa til Svar,

det skulde nu være som deres Fa'er.

KILDEN.

Du vevre, Du lille,

rislende Kilde,

Du maa ikke saa

forviltret gaa;

ej Livet er altid en Leg, Du Kjære,
velsignet Du skal for Mennesket være.

Saa rensed de den for Grus og Dynd —
det blev den klareste Sundhedsbrønd;
der stod de grønneste Træer om,
og Alle did for at drikke kom,
og op og ned gik Spand ved Spand
med det dejlige, klare Kildevand.

VÆDEREN OG GRISEN.

Med krøllet Hale og næsevis
i Gaarden rendte den lille Gris.
Mens Væderen laa og tyggede Hø,
den vilde sig paa hans Næse klø.
Den skubbed sig op, den skubbed sig ned,
da blev den gamle Væder vred;
først rejste han sig og nyste lidt,
saa gik han tilbage to, tre Skridt;
og førend den anden sig saae omkring,
gjorde Mads Væder et dygtigt Spring,
for Bagen han stødte den lille Gris,
i Gaarden langt fløj Herr Næsevis;
men Væderen raabte: Jeg skal Dig lære,
at holde de gamle Folk i Ære!